

Michiel van Erp maakt misbruik akelig tastbaar

Twee voetballende jongens worden omringd door een groeiend aantal zwijgende mannen in bruine habijt. Als loerende roofdieren die hun hulpeloze prooi omsingelen. In deze veelzeggende openingsscène gebeurt feitelijk weinig, maar er gaat zo'n dreiging vanuit dat de rillingen je over de rug lopen.

Na Nanouk Leopold, die eerder *Het leven van marionetten* bij ITA regisseerde, was nu filmmaker Michiel van Erp aan de beurt om een stuk voor de grote zaal te maken bij het Amsterdamse toneelgezelschap.

Hij koos voor een boekbewerking van de prijswinnende roman *Het hout* van Jeroen Brouwers, waarin broeder Bonaventura getuige is van (seksueel) misbruik en mishandeling in een door kloosterlingen geleid jongenspensionaat. Zelf maakt hij zich hier weliswaar niet schuldig aan, maar is hij door te zwijgen niet ook medeplichtig?

In een prima tekstbewerking van Jibbe Willems is de langgerekte innerlijke monoloog van Bonaventura grotendeels gehandhaafd. Aus Greidanus jr. speelt zijn vertwijfeling meesterlijk ingetogen.

Van Erp is sowieso iemand die zijn acteurs alle ruimte biedt en dat betaalt zich uit in ijzersterk spel van het complete ensemble. Maar hij denkt ook sterk in beelden. Zo zijn de scènes in het pensionaat vrij donker, terwijl de 'zon' juist schijnt wanneer Patricia (Maria Kraakman) het leven van Bonaventura in dartelt.

In een verder vrij sobere aanpak komt de misbruiksscène van Mansuetus (Bart Slegers) met de jonge Mark Fremlink (Joep Paddenburg - een jong talent om in de gaten te houden) aan als een mokerslag. Het is zo heftig dat het zelfs ongemakkelijk is om ernaar te kijken. Wat dat betreft maakt *Het Hout* het misbruik in de Rooms-Katholieke kerk akelig tastbaar.